

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **J. S.**, zastoupené Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2008, č. j. 41467/2007-83/2248, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Ca 162/2008 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2008, č. j. 41467/2007-83/2248, žalovaný postupem podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř.“), zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 5. 9. 2007, č. j. 133168/2007/KUSK, jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno územní rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 3. 5. 2006, č. j. Výst. 5157/83259/2005/Ma, a přezkumné řízení zastavil.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten usnesením ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Ca 162/2008 - 26, žalobu odmítl. Uvedl, že v posuzovaném případě zahájil krajský úřad na podnět pana P. přezkumné řízení a zrušil pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby. Následně bylo v odvolacím řízení

rozhodnutí krajského úřadu žalovaným zrušeno a z hlediska právní sféry žalobkyně byl obnoven právní stav existující před zahájením přezkumného řízení, tj. existence pravomocného a účinného územního rozhodnutí. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 25/2008 - 81, městský soud uzavřel, že skončilo-li přezkumné řízení jeho zastavením a rozhodnutím odvolacího orgánu o zrušení předchozího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, pak je jeho výsledek vzhledem k právům a povinnostem účastníků řízení zcela neutrální. Napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k určení, změně nebo zrušení práv či povinností žalobkyně; uvedené rozhodnutí tedy není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) a jako takové je ze soudního přezkoumání vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s. Městský soud proto žalobu odmítl jako nepřijatelnou.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla usnesení městského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá podle stěžovatelky v závěru městského soudu, že napadené rozhodnutí je neutrální ve vztahu k jejím právům. S tímto závěrem nesouhlasí, neboť napadené rozhodnutí ruší pro ni příznivé rozhodnutí krajského úřadu. Nadto bylo vydáno nezákonným postupem, protože žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, v důsledku čehož rozhodl nezákonně. Žalovaný nesprávně posoudil podklady pro vydání rozhodnutí a poté vydal nezákonné rozhodnutí, čímž negativně zasáhl do právní sféry stěžovatelky. Činnost správních orgánů nemůže být ovládána libovůlí a správní orgány musí dodržovat základní zásady řízení rovněž v řízení přezkumném, bez ohledu na skutečnost, že na přezkumné řízení není právní nárok. Uvedenými otázkami se městský soud ve svém rozhodnutí nezabýval, proto je citované usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z uvedeného vyplývá, že městský soud neměl její žalobu odmítnout. Protože tak učinil, zatížil řízení vadou, která vedla k odmítnutí věcného přezkoumání žaloby, tedy k další vadě řízení: městský soud nezjistil, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěrem městského soudu, který dovedl nedostatek žalobní legitimace stěžovatelky k podání správní žaloby a následně její návrh odmítl jako nepřijatelný. Z tohoto důvodu žalovaný nepovažoval za účelné blíže se vyjadřovat k opakovaným tvrzením stěžovatelky ohledně nezákonného postupu při přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu ze dne 5. 9. 2007 a odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě. Stěžovatelka nijak blíže nerozvádí obecné tvrzení o negativním zásahu rozhodnutí žalovaného do její právní sféry, resp. o právní příznivosti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 5. 9. 2007, přestože zmíněné tvrzení tvoří podstatnou část kasačních námitek. Žalovanému nejsou známy skutečnosti zpochybňující závěr městského soudu ohledně neutrálnosti výsledku předmětného přezkumného řízení vzhledem k právům a povinnostem účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího

rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka ve svém podání podřadila důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Pokud ovšem kasační stížností napadá usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro ni přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přímo přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí, nýbrž prověřovat, zda soud při takovémto přezkumu postupoval a uvažoval správně. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže městský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda správní rozhodnutí jsou zákonná či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky zkoumal, zda napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s., resp. zda městský soud odmítl podanou žalobu v souladu se zákonem.

Ze spisu vyplynuly následující skutečnosti. Krajský úřad Středočeského kraje zahájil dne 2. 4. 2007 na základě podnětu pana P. řízení o přezkoumání územního rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 3. 5. 2006, č. j. Výst. 5157/83259/2005/Ma. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2007 krajský úřad v rámci přezkumného řízení citované územní rozhodnutí zrušil podle § 97 odst. 3 s. ř. a věc vrátil stavebnímu úřadu. K odvolání společnosti RIM ENGINEERING, s. r. o., v jejíž prospěch bylo shora citované územní rozhodnutí vydáno, bylo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 5. 9. 2007 zrušeno, neboť žalovaný dospěl k závěru, že nebyla dodržena lhůta 15 měsíců pro vydání rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení stanovená v § 97 odst. 2 s. ř.

Jak městský soud správně poznamenal, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 25/2008 - 81, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že pokud „přezkumné řízení skončilo jeho zastavením a rozhodnutím odvolacího orgánu o zrušení předchozího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, tedy „odstraněním“ úkonů provedených v rámci přezkumného řízení, pak je jeho výsledek vzhledem k právům a povinnostem účastníků řízení zcela neutrální. Pokud účastníci původního správního řízení nemají nárok na zahájení a provedení přezkumného řízení, pak nemohou být ani zkráceni na svých právech tím, že původně zahájené řízení již neprobíhá a veškeré účinky úkonů provedených v jeho rámci, které by se jejich právní sféry případně mohly dotknout, byly eliminovány“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel mimo jiné z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 2. 2000, č. j. 5 A 142/99 - 16, podle něhož „[r]ozhodnutím správního orgánu o zastavení řízení, zahájeného o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (§ 65 a násl. správního řádu) se nezakládají, nemění, neruší ani autoritativně nestvrzují práva a povinnosti. Účastník původního řízení před správním orgánem nemohl být proto ve svých právech zastavením řízení zkrácen. Takové rozhodnutí proto je z

přezkumu soudem vyloučeno dle § 244, resp. § 247 odst. 1 o. s. ř. (zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění pozdějších předpisů) a contrario. I kdyby účastník řízení byl původním (přezkoumávaným) rozhodnutím zkrácen na svých právech, nedošlo k tomuto zkrácení zastavením řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. K zásahu do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob dochází jediné tehdy, jestliže původní pravomocné rozhodnutí je v řízení o přezkoumání rozhodnutí zrušeno nebo změněno, a to rovněž pravomocně“ (pozn.: Správním řádem je míněn zákon č. 71/1967 Sb.; institut přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení zakotvený v ustanoveních § 65 až § 68 zákona č. 71/1967 Sb. byl v novém správním řádu nahrazen přezkumným řízením).

Shora citovaná judikatura, od níž Nejvyšší správní soud nemá důvodu se odchýlit, je plně aplikovatelná i na posuzovaný případ, kdy krajský úřad v rámci přezkumného řízení zrušil rozhodnutí o umístění stavby, ovšem následně bylo rozhodnutí krajského úřadu zrušeno v odvolacím řízení napadeným rozhodnutím žalovaného. Z hlediska právní sféry stěžovatelky (i všech ostatních účastníků řízení) byl obnoven právní stav existující před zahájením přezkumného řízení, tj. existence pravomocného a účinného rozhodnutí o umístění stavby. Je nutno respektovat povahu přezkumného řízení, které není skutečným mimořádným opravným prostředkem, jehož pojmovým znakem je založení právního nároku žadatele na meritorní projednání, ale pouze prostředkem dozorčího práva sloužícího především k realizaci vnitřní kontroly činnosti správních orgánů (srov. Vedral, J. Správní řád – komentář. 1. vydání. Praha: Polygon, 2006. s. 554 a násl.).

Namítá-li stěžovatelka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a postupoval nezákonným způsobem, nelze se z důvodů shora vymezených k těmto námitkám vyjádřit. Nejvyšší správní soud pouze na okraj připomíná, že nesouhlasila-li stěžovatelka s územním rozhodnutím ze dne 3. 5. 2006, mohla se proti němu bránit v první řadě řádným opravným prostředkem, tj. odvoláním, které slouží k přezkoumání dosud nepravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odvolání má zpravidla odkladný účinek, v důsledku čehož nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí. Pokud by jí ani v odvolacím řízení nebylo vyhověno, byla by oprávněna napadnout rozhodnutí odvolacího orgánu žalobou ve správním soudnictví podle § 65 s. ř. s. Oproti tomu přezkumné řízení je třeba chápat jako výjimečný institut, který *umožňuje zasáhnout do již pravomocného rozhodnutí a případně vést k jeho změně nebo zrušení s cílem napravit jeho nezákonnost. Jde o dozorčí nástroj v rukou správních orgánů, uplatňovaný z moci úřední podle instanční hierarchie. Není tedy mimořádným opravným prostředkem, účastníci, stejně jako kdokoli jiný, mohou případně pouze upozornit na nezákonná rozhodnutí podnětem* (Hendrych, D. a kolektiv. Správní právo. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 418).

Projevy dozorčí moci se procesně vyznačují zásadně tím, že se zahajují „z podnětu úředního bez jakéhokoli právního vlivu interestů. T. zv. dozorčí stížnost (např. podnět k zahájení přezkumného řízení) nemá jiného významu než upozornění dozorčího úřadu (denunciace)“ (Slovník veřejného práva československého. Praha: Eurolex Bohemia, a. s., 2000. s. 463). Totéž bylo potvrzeno judikaturou prvorepublikového Nejvyššího správního soudu (např. Boh. A 166/1919), podle níž „[n]a výkon práva dozorčího, jež dáno jest úřadu toliko na ochranu určitých zájmů veřejných, nemá strana právního nároku, a z dotčeného výroku okresního výboru nemohlo jí žádná právo vzejíti; nemůže tedy pokládati se za stíženou ve svých subjektivních právech rozhodnutím, kterým výrok onen odstraněn“. V této souvislosti je důležité zmínit i prvorepublikovou odbornou literaturu, jež pojednává o odlišnostech instanční revise (v

současnosti přirovnatelné k odvolacímu řízení) a dozorčího práva (kam lze zařadit např. přezkumné řízení): „*Instanční revise je přizpůsobena k ochraně subjektivních práv nebo zvláštních zájmů, tedy v celku na hodnoty relativní ceny. Tím se vysvětluje, že a) hájení těchto hodnot je ponecháno počínů strany samé, takže vyšší stolicе nemůže jich hájiti z moci úřední; b) uplatňování řečených statků před vyššími stolicemi je zpravidla vázáno na určitou lhůtu. Naproti tomu v dozorčím právu má býti dozorčím úřadům poskytnuta možnost kdykoli způsobiti stav odpovídající velícím zájmům veřejným do ochrany těchto úřadů svěřených; z toho plynou zejm. tyto zvláštnosti dozorčího práva: a) Dozorčí právo slouží k ochraně objektivního práva, nikoli subjektivních práv a zájmů občanů. Vykonává se tedy z moci úřední. Řádné provádění dohlédacího práva může sice fakticky jíti k duhu i občanům (stranám), avšak to jsou pouhé reflexy, nikoli zamýšlený účel dozorčího práva, jež se vykoná i přes protest všech zájemníků*“ (Hoetzel, J. Československé správní právo. Část všeobecná. 2. vydání. Praha: Melantrich, 1937. s. 463).

Ze správního spisu je zřejmé, že proti územnímu rozhodnutí z 3. 5. 2006, jenž bylo následně podrobeno přezkumnému řízení, žádný z účastníků správního řízení odvolání nepodal. Stěžovatelka tedy nevyužila svého subjektivního práva bránit se proti územnímu rozhodnutí, s nímž nesouhlasí, odvoláním. Teprve na základě podnětu pana P. rozhodl krajský úřad z moci úřední dne 2. 4. 2007 o zahájení přezkumného řízení, neboť v rámci výkonu dozorčí pravomoci dospěl k závěru, že existují důvodné pochyby o tom, zda citované územní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí žalovaného o zastavení přezkumného řízení se nemůže dotýkat právní sféry stěžovatelky ani jiných účastníků předchozího územního řízení, pokud veškeré účinky úkonů provedené v rámci přezkumného řízení, jež by potenciálně do právní sféry těchto osob mohly zasáhnout, byly následně eliminovány. Z tohoto důvodu nemůže stěžovatelka úspěšně napadat zákonnost postupu orgánů v přezkumném řízení, neboť právě zásah do právní sféry žalobce je podmínkou pro podání správní žaloby podle § 65 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, odmítl-li podanou žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo přezkumné řízení zastaveno a předchozí rozhodnutí krajského úřadu zrušeno. Napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s. a je jako takové vyloučeno ze soudního přezkoumání podle § 70 písm. a) s. ř. s.

Dále Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) hodnotil, zda postup městského soudu (resp. předsedy rozhodujícího senátu), který nevyrozuměl společnost RIM ENGINEERING, s. r. o. o probíhajícím soudním řízení a nevyzval ji podle § 34 odst. 2 s. ř. s. k vyjádření, zda hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nepředstavoval jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatelka v kasační stížnosti označila jako osobu zúčastněnou na řízení společnost RIM ENGINEERING, s. r. o., v žalobě však žádné osoby zúčastněné na řízení neoznačila a městský soud se jmenovanou společností jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

Podle ustanovení § 34 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat (odstavec 1). Navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které

přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba. O osobních údajích, o těchto osobách uváděných, platí přiměřeně ustanovení § 37 odst. 3 (odstavec 2). Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem (odstavec 3). Soud usnesením vysloví, že ten, kdo se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, a podmínky pro to nesplňuje, není osobou zúčastněnou na řízení (odstavec 4).

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[n]eoznačili-li žalobci uvedenou osobu (pozn. osobu zúčastněnou na řízení) již v žalobě, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož i vyzvat, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat (...); tato podstatná vada a zmatečnost řízení před krajským soudem sama o sobě nutně musí vést ke zrušení napadeného rozsudku“ (rozsudek ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68, dostupný na www.nssoud.cz). K institutu osob zúčastněných na řízení lze zmínit rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2009, č. j. 8 Afs 29/2009 - 34, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „[o]soba zúčastněná na řízení nezíská toto procesní postavení tím, že ji takto návrhováte v návrhu označí, ale teprve tím, že k následné výzvě předsedy senátu oznámí, že práva osoby zúčastněné na řízení bude uplatňovat (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Za situace, kdy krajský soud nejprve řešil uhrazení soudního poplatku za žalobu a pro jeho neuhrazení poté bez dalšího řízení zastavil, nevznikla mu povinnost vyzývat osoby, které žalobce označil jako osoby zúčastněné na řízení, zda tato práva budou uplatňovat. Taková povinnost krajského soudu by byla, s ohledem na nutné zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, ryze formalistická“.

Na institut osob zúčastněných na řízení je nutné nahlížet v několika rovinách. Pokud je žalobou ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí, jenž není rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), je z povahy věci vyloučeno, aby takový úkon správního orgánu zasáhl do práv žalobce, jakož i do práv jakýchkoli jiných osob. Přitom přímé dotčení na právech či povinnostech je podmínkou *sine qua non* institutu osob zúčastněných na řízení podle § 34 s. ř. s. Chybí-li zásah do práv (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), je pojmově vyloučeno, aby zúčastněné osoby v řízení před správními soudy vůbec existovaly. V takovém případě je bezpředmětné aktivovat zúčastněné osoby (tj. trvat na povinnosti předsedy senátu krajského soudu vyzvat tyto osoby k vyjádření, zda budou uplatňovat svá práva), byť je žalobce ve svém podání jako osoby zúčastněné na řízení označí; takový postup by postrádal opodstatnění a neúměrně by prodlužoval soudní řízení. Naopak aktivní postup krajského soudu při zjišťování okruhu potenciálních osob zúčastněných na řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, publikovaný pod č. 1479/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz) bude na místě tehdy, dospěje-li krajský soud k závěru, že jsou splněny podmínky řízení, a přistoupí k projednání „merita věci“. To ostatně vyplývá i ze znění prvního a třetího odstavce ustanovení § 34 s. ř. s. vymezujícího institut osob zúčastněných na řízení a jejich práva v řízení před správními soudy. Podle citovaného ustanovení mohou být osobami zúčastněnými na řízení osoby, jež by mohly být dotčeny mj. zrušením napadeného rozhodnutí. Mezi práva těchto osob patří možnost předložit písemné vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměn o jednání apod. Lze tak uzavřít, že charakteristika osob zúčastněných na řízení a rozsah jejich práv souvisejí právě s věcným projednáním návrhu ve správním soudnictví. Pokud

podmínky pro meritorní přezkum splněny nejsou, byla by povinnost předsedy senátu vyrozumět zúčastněné osoby o probíhajícím řízení a vyzvat je k vyjádření, zda budou uplatňovat práva podle § 34 odst. 3 s. ř. s., ryze formalistická (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 29/2009 - 34).

V posuzované věci je ze shora uvedeného výkladu zřejmé, že přezkumné řízení, je-li pravomocně skončeno tak, že se nedotýká původního rozhodnutí ve věci, pojmově vylučuje zásah do práv. Nemohou být proto zasažena ani práva jiných osob (odlišných od žalobce), a je tak vyloučeno, aby tyto osoby přicházely do úvahy jako osoby zúčastněné na řízení. Společnost RIM ENGINEERING, s. r. o. se nemohla stát osobou zúčastněnou na řízení, protože vydáním žalobou napadeného rozhodnutí (rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení) nemohla být přímo dotčena ve svých právech a povinnostech. Rozhodnutím žalovaného byly totiž veškeré úkony provedené v průběhu přezkumného řízení odstraněny a byl obnoven právní stav před zahájením řízení o přezkoumání územního rozhodnutí. Postup městského soudu, který se společností RIM ENGINEERING, s. r. o. nejednal jako se zúčastněnou osobou a nevyzval ji k vyjádření, zda bude v řízení uplatňovat svá práva, byl v souladu se zákonem, neboť u citované společnosti není splněna podmínka přímého dotčení na právech podle § 34 odst. 1 s. ř. s.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2010

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně senátu